

да знае, че Богъ го е пратилъ на земята, и затова всѣки день трѣбва да прави по едно малко добро, отъ никого невидено и незабелязано. Всички добрини, които не се виждатъ, се отбелязватъ въ невидимия свѣтъ. Тѣ се отбелязватъ не само въ невидимия свѣтъ, но и върху човѣшкото лице, както и на очитѣ, и на устата на човѣка. Не мислете, че това добро не се вижда и не се отпечатва. Всичко е отбелязано на човѣка: на главата, на лицето, на ржцетѣ, на краката, на цѣлото му тѣло, както и въ движенията му. Това е наука, която трѣбва да се изучава.

Казвамъ: който иска да изучава живота, той трѣбва първо да изучава себе си, а едновременно съ това и хората, тѣхнитѣ движения, тѣхнитѣ прояви. Има учени, които изучаватъ хората по лицето, по ржцетѣ, по краката, по движенията имъ. Запримѣрь, апашитѣ, разбойнитѣ се познаватъ по това, какъ се обличатъ и събличатъ, какъ турятъ и свалятъ шапката си, какъ обуватъ и събуватъ обувката си и т. н. По тѣзи нѣща вие ще различите апаша отъ благодетелния човѣкъ. Учени хора сж посветили десетки години отъ живота си, за да изучаватъ хората по тѣхнитѣ външни движения и сж се добрали до ценни данни изъ тази областъ. Въ това отношение, съвременнитѣ хора иматъ по-голяма свѣтлина отъ тази на миналитѣ поколѣния. Бждешитѣ хора пакъ ще разполагатъ съ още по-голяма свѣтлина отъ сегашнитѣ, докато дойде день, въ който нѣма да има скрито-покрито. Хората на бждешето нѣма да вършатъ престѣпление. Защо? Преди да извършатъ престѣплението, ще дойдатъ при тѣхъ добри хора, които ще виждатъ мисълъта имъ, и ще кажатъ: Това, което сте намислили да правите, не е добро. Трѣбва да се откажете отъ мисълъта, която храните, защото ще носите нейнитѣ тежки последствия. Следователно, за всѣко зло дѣло човѣкъ ще бжде предупреденъ. За всѣки човѣкъ е опредѣлено, какво трѣбва да направи и кога трѣбва да го направи. Напримѣрь, когато нѣкоя мома стане за женене, започватъ да се явяватъ кандидати за нея. Дойде единъ момъкъ, работата не става; дойде втори, трети, пети — пакъ не се нарежда работата. Изредятъ се десетина момци, докато най-после момата се съгласи да се ожени за единъ отъ тѣхъ. Родителитѣ ѝ се чудятъ, какво става, че не се нарежда работата. Казвамъ: не е дошълъ още онзи момъкъ, който е опредѣленъ за момата. Той нѣколко пжти е миналъ покрай нея, но тя не е обърнала внимание на него, защото е чакала другъ нѣкой. Тѣй щото, който иска да се